

Γιατί να πονώ, Θεέ μου;

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης (†).

Πόνος.

Είναι αλήθεια πως σήμερα υπάρχει άφθονος σωματικός και ψυχικός πόνος. Άλλοτε ευθύνεται γι' αυτόν ο άνθρωπος και άλλοτε όχι. Σημασία έχει την ώρα του πόνου κάποιος να τον συνδράμει. Να μη τον αφήσει ν' απογοητευθεί, να πνιγεί στη μοναξιά, να πονέσει ακόμη πιο πολύ.

Είναι ακόμη αλήθεια πως στα χείλη του κάθε πονεμένου συχνά ανεβαίνει εκείνο το γνωστό και βαθύ «γιατί σ' εμένα, Θεέ μου»; Στο ανθρώπινο αυτό «γιατί» δεν νομίζουμε ότι υπάρχει μία εύκολη και γρήγορη απάντηση. Η απάντηση θα έλθει πιο αργά από τον ίδιο τον Εσταυρωμένο Θεάνθρωπο. Ο άνθρωπος αξιώνεται να συμμετέχει στον σταυρό του Κυρίου. Μη νομίζετε ότι είναι κάτι μικρό αυτό.

Μέσα από τον πόνο οι προσευχές είναι σίγουρα πιο κατανοητικές, πιο θερμές, πιο ευπρόσδεκτες. Δίνουν κατ' αρχάς τη γαλήνη της υπομονής στη δοκιμασία, λιγοστεύουν την απαιτητικότητα, ταπεινώνουν αληθινά, χαρίζουν τη χαρά της ελπίδος και την υγεία της ψυχής. Μέσα μας θα βρούμε τον Θεό. Όσο πιο γρήγορα τον συναντήσουμε, τόσο πιο γρήγορα θα απελευθερωθούμε και θα χαρούμε αληθινά.

Πάντοτε παραμένει επίκαιρο το θέμα της ασθένειας. Πολλοί οι ασθενείς στα σπίτια, στα νοσοκομεία, στους δρόμους. Είμαστε εμείς οι ίδιοι ασθενείς, οι δικοί μας άνθρωποι. Σήμερα εμείς, αύριο άλλοι και το αντίθετο. Ο πόνος κτυπά όλες τις πόρτες, όλες τις ώρες αδιάκριτα, πλουσίων, φτωχών, νέων, ηλικιωμένων, μορφωμένων, αμόρφωτων, όλων.

Γιατί ν' αρρωσταίνουμε και γιατί να πονάμε; Το ίδιο ερώτημα επανέρχεται με δριμύτητα. Δεν είναι μόνο από τις αμαρτίες οι διάφορες αρρώστιες. Αρρώστιες πολλές και μεγάλες είχαν και οι άγιοι. Οι αρρώστιες μάς κάνουν να θυμηθούμε τον λησμονημένο Θεό, να τον επικαλεστούμε, να συνδεθούμε μαζί του. Η μνήμη του Θεού συντείνει στην ειλικρινή μετάνοια. Οι αρρώστιες είναι, αλήθεια, για να μας φέρουν πιο κοντά στον Θεό και όχι να μας απομακρύνουν από Αυτόν. Την πίστη μας στον Θεό αποδεικνύουμε με την υπομονή στις δοκιμασίες και μάλιστα στον πόνο των ασθενειών.

Αν ο πόνος σ' έκανε συμπονετικό, κέρδισες. Αν η ασθένεια σ' έφερε να θυμάσαι πιο πολύ τον ουρανό, είσαι ευλογημένος και μακάριος. Αν ο πόνος σου καθάρισε τα μάτια, για να βλέπεις πιο βαθιά τα γεγονότα και τα πράγματα, τότε είσαι πλούσια κερδισμένος. Αν ο άγιος πόνος σ' έκανε, αδελφέ μου, πιο καρτερικό, πιο γενναίο, πιο διαλλακτικό και ανεκτικό, να ευχαριστείς εκ βαθέων τον Θεό που αρρώστησες. Γιατί αρρώστησες και κέρδισες τελικά έτσι.

Δίχως πόνο έχεις πολλές κατακτήσεις, αλλά όχι αληθινές γνώσεις. Ο πόνος σμιλεύει και τελειοποιεί τον άνθρωπο. Δίχως τον πόνο ο άνθρωπος θα ήταν σκληρός και ακατέργαστος. Ο πόνος γεννά τα δάκρυα, και τα δάκρυα την κάθαρση. Τα δάκρυα ποτίζουν τα ευώδη άνθη της κατάνυξης, της συντριβής, της ευλάβειας, της ευσέβειας, της ευλογίας.

Από το τεύχος: Το αληθινό νόημα του πόνου, Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2008.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>